

SAVET ZA ŠTAMPU

Komisija za žalbe

Br.172

28.5.2026.

Beograd

ZAPISNIK

Sa 171. sednice Komisije za žalbe, održane 28. 5. 2026. godine u 18 sati u Pres centru UNS-a

Prisutni svi članovi Komisije: Nadežda Budimović, Filip Švarn, Jelka Jovanović, Olivera Milošević, Zlatko Čobović, Rodoljub Šabić, Milena Vasić, Jelena Petković, Sanja Pavlović, Ana Martinoli i Tamara Skrozza

Ostali prisutni: Petar Jeremić (WMG), Ivana Milovanović (Aptus doo), Zvonko Ranković (advokat) i Gordana Novaković, generalna sekretarka Saveta za štampu.

Dnevni red:

1. Razmatranje žalbe Beogradskog centra za bezbednosnu politiku na tekst objavljen na portalu „Kurir.rs“
2. Razmatranje druge žalbe Beogradskog centra za bezbednosnu politiku na tekst objavljen na portalu „Kurir.rs“
3. Razmatranje žalbe Sandra Gocija na tekst objavljen na portalu „Novosti.rs“
4. Razmatranje žalbe Sandra Gocija na tekst objavljen na portalu „Informer.rs“
5. Razmatranje žalbe Sandra Gocija na tekst objavljen na portalu „Alo.rs“
6. Razmatranje žalbe Sandra Gocija na tekst objavljen na portalu „Kurir.rs“
7. Razmatranje žalbe Milutina Popovića Zahara na tekst objavljen na portalu „Blic.rs“
8. Razmatranje žalbe Verana Matića na tekstove objavljene na portalima „Novosti.rs“, „Alo.rs“, „24/sedam“ i „Užice oglasna tabla“
9. Razmatranje žalbe preduzeća Aptus doo na tekst objavljen na portalu „Radar.rs“

1. i 2. Komisija je o dve žalbe BCBP vodila objedinjenu raspravu. Iz rasprave i odlučivanja izuzeo se Rodoljub Šabić, uz obrazloženje da je više godina bio član Upravnog odbora BCBP. U žalbama je, između ostalog, navedeno da su nevladine organizacije, među kojima i BCBP, predstavljene kao „paralelni centar moći bez odgovornosti“ i „mehanizam za obračun sa konkurencijom“, bez dokaza za takve tvrdnje. U kraćoj raspravi, Milena Vasić je ocenila da je reč o malicioznom izveštavanju kojim se rad nevladinih organizacija predstavlja kao pristrasan, te da takvo izveštavanje ozbiljno narušava reputaciju i poverenje koje građani

imaju u nevladine organizacije i zato je i opasno. Zbog toga misli da je prekršena i tačka 3 Poglavlja V, koja se obično odnosi na narušavanje reputacije i dostojanstva pojedinca. Sanja Pavlović je istakla da u tekstovima postoji „opasna zamena teza“, jer se teret odgovornosti za nedostatak napretka u procesu integracija stavlja na civilno društvo. Po mišljenju Nadežde Budimović, najveći problem u ovim tekstovima je upravo to što se civilno društvo pokušava optužiti da je ono faktor koji usporava evropske integracije i da je to što ono upozorava evropske institucije na probleme u napretku Srbije na neki način delovanje protiv države. Komisija je potom, u dva odvojena glasanja, odlučila da su u oba teksta prekršene tačke 1 i 2 Poglavlja I, tačka 2 Poglavlja II, tačka 3 Poglavlja V i tačka 3 Poglavlja VIII.

3. - 6. O žalbama Sandra Gocija Komisija je takođe vodila objedinjenu raspravu, s obzirom na to da im je sadržaj isti. Iz rasprave i odlučivanja o žalbi na tekst objavljen na portalu „Novosti.rs“ bila je izuzeta Olivera Milošević, zaposlena u „Politici“, koja ima istog vlasnika kao i „Novosti“. Iz rasprave i odlučivanja o svim žalbama bila je izuzeta Milena Vasić, koja je i podnela žalbe kao advokatica Sandra Gocija. U žalbama je, između ostalog, navedeno da je podnositelj žalbe predstavljen kao lice koje podržava slabljenje i raspараčavanje Srbije, jedan od najuticajnijih lobista za nezavisno Kosovo i čovek koji je pobjegao sa TV megdana sa Predsednikom Srbije, te da su, pored toga što su neistinite, ove informacije i uvredljive za podnositelja žalbe i imaju za isključivi cilj političku propagandu i rušenje ugleda podnositelja žalbe u Srbiji. Slične žalbe podnete su i protiv portala „B92 net“ i „24/sedam“, ali su ove žalbe rešene medijacijom, pa ih Komisija nije razmatrala. S obzirom na to da je advokat „Kurira“ zatražio odbacivanje žalbe, jer punomoćje nije dvojezično i jer je zastupnica žalitelja istovremeno i članica Komisije za žalbe, što, po njemu, nije u skladu sa etičkim principima i advokatskim etičkim kodeksom, generalna sekretarka je, pre rasprave, objasnila da ništa od ovoga nije pravilima rada Saveta za štampu propisano kao osnov za odbacivanje žalbe, kao i da svaki član Komisije ima pravo da podnese žalbu i da ne postoje nikakva ograničenja u vezi sa tim. U toku diskusije o sadržaju žalbi, Jelena Petković je ukazala na to je istovremeno u više medija objavljen isti tekst, uz pozivanje na jednu Gocijevu izjavu od pre četiri godine, nedvosmisleni dokaz da je reč o planiranoj propagandi, targetiranju i napadu, kao i da je korišćen jezik mržnje sa ciljem raspirivanja netrpeljivosti. Dodala je da je tačno da javna ličnost treba da bude tolerantnija na kritiku od običnog građanina, ali da sporni tekstovi nisu imali za cilj kritiku, te da je u ovom slučaju zapravo reč o napadu ne na Gocija, nego na učesnike studentskih i građanskih protesta, kojima se poručuje da će se svako ko bude imao bilo kakav kontakt sa njim, smatrati svim ovim što je napisano o njemu. Ona je podsetila i na to da se u odgovorima na žalbe navodi da novinari imaju pravo na kritiku i to je, naravno, tačno, ali je pitanje ko su novinari koji su pisali ove tekstove, ispod kojih niko nije potpisan. Sanja Pavlović je istakla da, uz sve predložene prekršaje Kodeksa, u slučaju „Infomera“, po njoj postoji još jedan, a to je prekršaj tačke 1 Poglavlja V, koji se odnosi na zabranu diskriminacije, odnosno na zabranu upotreba fraza koje imaju diskriminatorne konotacije, budući da se Goci naziva „šiptarskim lobistom“. Rodoljub Šabić je istakao da kad se istovremeno desi da četiri ili pet medija objavi jedan manje-više isti tekst ovakvog sadržaja, to definitivno prestaje da bude novinarstvo. To je hajka i potpuno je irelevantno ko je predmet te hajke, rekao je i dodao da njemu lično politička biografija Sanda Gocija nije ni najmanje simpatična, ali da to uopšte nije važno. Naglasio je i da je pokušaj da se sa formalne, procesne strane dovede u pitanje žalba takođe neosnovan, jer Savet nije sud pa da sa toliko skrupula razmatra pasivnu legitimaciju ili ovlašćenje žalioca da ga Milena Vasić zastupa, dok je podnošenje žalbe eksplicitno omogućeno pravilima Saveta za štampu. Ona se izuzela iz

odlučivanja, tako da ne postoji nikakav razlog da se žalba ne razmatra. Komisija je, nakon diskusije, jednoglasno odlučila da su „Novosti“, „Alo“ i „Kurir“ prekršili tačke 1, 2 i 3 Poglavlja I, tačke 2 i 3 Poglavlja III i tačku 3 Poglavlja V, a „Infomer“, uz ove, i tačku 1 Poglavlja V.

7. Milutin Popović Zahar je žalbu podneo zbog vesti da se obratio za pomoć Domu zdravlja „zbog navodnog pada, da je došao krvav i u podlivima, čime je, kako je naveo, „na najsigurniji način prekršena obaveza medija da tačno i objektivno informišu javnost“, a što je veoma uznemirilo njegove rođake i prijatelje. Jelena Petković je istakla da je ova žalba važna, jer je primer toga kako se pri izveštavanju u estradnim rubrikama krši pravo na privatnost, odnosno kako novinari nemaju obzira kad pišu o popularnim ličnostima. Toga, rekla je, ima dosta, a Savet retko dobija takve žalbe. Dodala je i da može da razume koliko su je ovakav tekst uznemirio ljude bliske kompozitoru. Sanja Pavlović je rekla da joj je drago što je Savet prepoznat i na estradi, jer je jasno da „tamo ima svega i svačega“ i ukazala i na to da ovakve informacije nisu u javnom interesu, ali nije tražila da se Komisija izjasni i o povredi tačke 1 poglavlja III. Tamara Skrozza je rekla da, ako bismo se rukovodili tom logikom, 90 odsto vesti iz estrade nije u javnom interesu. Rodoljub Šabić je istakao da čak i da su objavljene informacije tačne, Kodeks je prekršen i čak i da je izvor pouzdan on je „u izvršenju krivičnog dela“. Komisija je, po završetku rasprave, jednoglasno odlučila da su prekršene tačka 3 Poglavlja I i tačke 1 i 2 Poglavlja VI.

8. Veran Matić, predsednik Upravnog odbora ANEM-a, podneo je žalbu na četiri portala, zbog tekstova u kojima je označen kao „arhitekta obojene revolucije“, dok je Asocijacija nezavisnih elektronskih medija predstavljena kao mreža osnovana devedesetih koja je „danonoćno radila protiv Srbije i srpskih interesa“. Iz rasprave i odlučivanja o delu žalbe koja se odnosi na „Novosti“ bila je izuzeta Olivera Milošević. Filip Švarn je podsetio da je ovo treći put da se Matić obraća Savetu zbog sličnih kampanjskih tekstova, kojima mu se crta meta na leđima i da je teško dodati nešto novo u odnosu na ono što je Komisija već zaključila u prethodnim slučajevima. Ukazao je, međutim, da je u ovom slučaju posebno opasno i to što kampanja nije usmerena samo protiv njega, već se cilja na reviziju devedesetih, sa namerom da se ova verzija predstavi kao zvanična istorija. Rekao je i da ova država i ovo društvo, nažalost, imaju iskustva sa ovakvim vrstama kampanja – „Setimo se Olivera Ivanovića. Setimo se Slavka Ćuruvije. Setimo se Zorana Đinđića“, rekao je i dodao da sve ovo u vezi sa Veranom Matićem zato postaje užasno zabrinjavajuće. Ana Martinoli je naglasila da je ovo prvi put da vidi da se termin „antiratni mediji“ upotrebljava u negativnom kontekstu, a sa ocenama Filipa Švarma se saglasila i Jelena Petković, koja je navela da se namera za revizijom upravo vidi po tome koliko truda je uloženo u pisanje ovakvih tekstova, da bi se sve stavilo u pogrešan kontekst, zamenile teze, manipulisalo... Dodala je i da mnogi ljudi iz medija pomenutih u tekstovima žive i rade u malim gradovima gde su prepoznatljivi i svi oni se dovode u opasnost. Članovi Komisije su, u odvojenim glasanjima, jednoglasno odlučili da su sva četiri medija prekršila tačke 1, 2 i 3 Poglavlja I, tačku 2 Poglavlja II, tačke 1, 2 i 3 Poglavlja III i tačke 1 i 3 Poglavlja V.

8. Direktorica preduzeća Aptus doo žalbu je podnela zbog teksta kojim je, kako je navela, javnost netačno i nepotpuno informisana, jer je njime sugerisano da ta kompanija ima privilegovan položaj u postupcima javnih nabavki, kao i da su korišćene kvalifikacije poput „ekskluzivni posrednik“ i „uigrani partner države“, bez dovoljno dokaza za takve zaključke. Urednik „Radara“ ponudio je da objavi odgovor na sporni tekst, ali podnosilac žalbe to nije

prihvatio, pa je žalba upućena Komisiji. Iz rasprave i odlučivanja izuzele su se Jelena Petković i Ana Martinoli, koje pišu za „Radar”. Zlatko Čobović je rekao da smatra da tekstom nije prekršen Kodeks, jer su podaci uzeti iz zvaničnih izvora, a to su APR i portal za javne nabavke, i reč je o podacima koje je dostavio sam podnosilac žalbe, te da zato nije bilo nužno da novinar pre objavljivanja teksta zatraži izjavu od predstavnika firme. Jer, o čemu bi firma u ovom slučaju trebalo da se izjasni – o tome da li su podaci koje su dali tačni? Dodao je i da upotrebljene kvalifikacije „ekskluzivni“ ili „uigrani partner države“ nisu uvredljive, niti insinuiraju ono što se u žalbi tvrdi. Osim toga, kompanija je mogla da dostavi odgovor na tekst, koji bi redakcija verovatno objavila. Umesto toga, podneli su žalbu u kojoj se ne negira ništa što piše u tekstu. Olivera Milošević je, ipak, ukazala na to da „Radar“ u tekstu nije dokazao nadnaslov u kojem stoji da su javne nabavke „sumnjive“. Sve što je navedeno je prilično paušalno, uz sve napore koje je novinar napravio. Dužna pažnja je, rekla je, uložena, ali nije bila dovoljna da potkrepi bilo kakvu sumnju, te zato misli da je, možda i iz nehata, došlo do povrede Kodeksa. Dodala je da su izneti vrednosni sudovi kojima je ukazano na problem intenziteta saradnje preduzeća i Kliničkog centra, ali to nije protivzakonito. A ako je postojalo nešto što je to bilo diskriminatorno u odnosu na ostale ponuđače, trebalo je objaviti te podatke. Generalna sekretarka je podsetila na slučaj iz prethodne prakse Komisije, kada je „Politika” objavila tačne podatke sa američkog sajta o novcu koji su nevladine organizacije i mediji u Srbiji dobili od tog donatora, ali nije bilo nikakvog objašnjenja za koje projekte su dobili novac, kako je potrošen, niko nije pozvan za izjavu... Filip Švarc je rekao da je kontekst u ova dva slučaja drugačiji, jer „Politika”, za razliku od „Radara”, nije tekst objavila zbog javnog interesa. Tema javnih nabavki u zdravstvu je, kako je naglasio, od izuzetnog javnog značaja, novinari u ovom slučaju nisu vodili specijalni rat protiv kompanije, tekst je mnogo širi od te jedne kompanije, a i saglasan je sa Čobovićem da su korišćeni zvanični podaci. Dodao je da je trebalo da ih pozovu pre objavljivanja tekstova, u mnogo širem kontekstu, ali je problem u tome što ne zna šta bi zapravo trebalo da ih pitaju. Sanja Pavlović je rekla da nije jedino što je moglo da se pita – da li su podaci tačni. Na osnovu tih podataka, izneti su vrednosni sudovi i stavljeni su u određeni kontekst, pa su mogla biti postavljena pitanja u vezi sa tim ocenama. Rekla je da sebe smatra laikom i ne može da procenjuje sve podatke koji su izneti i u žalbi i u odgovoru na žalbu, ali da misli da je trebalo da se neki korisni podaci iz odgovora na žalbu nađu u tekstu (npr. informacija da se 15 hiljada ugovora odnosi na period od šest godina), ali i da ima dilemu da li su prekršene odredbe iz poglavlja Istinitost izveštavanja. Milena Vasić je rekla da ne misli da je problem istinitost izveštavanja, ali je jeste to što u tekstu nema druge strane. Nadežda Budimović je ukazala na to da je tekst zapravo veoma dobar, posebno drugi deo koji je odlična analiza, a da se samo u prvom delu pominju firme, među kojima i ova koja se žalila, i njihov navodno povlašćeni položaj. Rekla je da misli da je povređena istinitost izveštavanja, odnosno da nema razlike između činjenica i komentara, jer je nejasno koliko je firmi učestvovalo u javnim nabavkama, koliko firmi se uopšte bavi ovim specifičnim poslom, da bi moglo da se utvrdi da li je broj poslova koji su dobile navodno povlašćene firme veliki ili ne. Rekla je da možda u odnosu na ceo tekst, ta jedna firma nije mnogo važna, ali da je za žalitelja to svakako veoma bitno. Rodoljub Šabić je rekao da u tekstu ne vidi nikakvu zlu nameru, već samo ideju da se bave ozbiljnom temom. Što se tiče podataka, logično je pouzdati se u ono što objavljuju državni organi i zato misli da je odnos prema činjenicama korektan. U tekstu se, ipak, iznose i određene sumnje koje nisu bile „male specifične težine” i trebalo je drugoj strani dati priliku da na to odgovori. Takođe, Kodeks upućuje na najmanje dva izvora, čak i kada se koriste zvanični podaci, te zato misli da je napravljen propust. Tamara Skrozza je upozorila da bi Savet mogao biti optužen za duple

standarde ako bi različito postupio u ovom slučaju. Jer, da je ovo situacija sa nevladinim organizacijama ili sa nekim drugačijim preduzećima i da su date iste kvalifikacije, Komisija bi rekla da je to problem. Naglasila je da je tekst mogao da „živi” i bez kvalifikacija, koje su „čist višak”, a mogu da povrede ugled i čast žalioca. Takođe, trebalo je da ih pozovu, pa makar i da ne dobiju odgovor. Misli, ipak, da nisu prekršene tačke 1 i 2 Poglavlja I, kako je predloženo, već tačka 4 tog poglavlja, jer nedostaju podaci koji mogu bitno da utiču na stav čitaoca. Jelka Jovanović je ocenila da postoje izvesne sumnje da je Kodeks prekršen, ali da je njeno mišljenje da nije, jer nije reč o „klasičnom novinarskom tekstu”, koji je pisao novinar, pa da je morao da zove sagovornike, već o stručnoj analizi koja je urađena na osnovu podataka, te da joj tekst deluje ozbiljno i utemeljeno. Komisija je na kraju, sa sedam glasova za i dva protiv, odlučila da su prekršene tačka 4 Poglavlja I i tačka 3 Poglavlja VIII.

Sednica je završena u 19.40 sati.

Zapisnik vodila

Gordana Novaković

Predsedavajuća

Nadežda Budimović